

Sag-C455/23 [Garera]ⁱ**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

20. juli 2023

Forelæggende ret:

Sąd Najwyższy (Polen)

Afgørelse af:

3. april 2023

Sagsøger:

G.T.

Sagsøgt:

T. S.A.

Hovedsagens genstand

Behandling af en kassationsappel iværksat af G.T. til prøvelse af dommen fra Sąd Apelacyjny i Katowice (appeldomstolen i Katowice), hvorefter appeldomstolen har forkastet påstanden om fritagelse for sikkerhedsstillelse og tvangsfuldbyrdelse af inddrivelse af aktier erhvervet fra indehaveren.

Genstand og retsgrundlag for forelæggelsen

En EU-standard om at udpege nationale dommere uden deres samtykke til at deltage i pådømmelsen ved en anden national domstol end den, hvor de normalt dømmer. Status af domstol oprettet ved lov. Dommernes arbejdstid set i sammenhæng med artikel 6, litra b), i direktiv 2003/88/EF.

Retsgrundlag: 267 TEUF.

ⁱ Den foreliggende sags navn er et vedtaget navn. Det svarer ikke til et navn på en part i sagen.

Præjudicielle spørgsmål

1. Skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU, set i lyset af den fortolkning, som Domstolen har anlagt i dommen i sag C-487/19 W.Ż., fortolkes således, at en udpegelse af en dommer ved den øverste domstol, uden dennes samtykke, til midlertidigt at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling ved den øverste domstol, ligesom forflyttelsen af en dommer ved en almindelig domstol til en anden afdeling ved den samme domstol er i strid med princippet om dommernes uafsættelighed og uafhængighed, når:

- dommeren udpeges til at deltage i pådømmelsen i sager, hvis genstand ikke hører under den materielle kompetence i den afdeling, som dommeren ved den øverste domstol er udpeget til at deltage i pådømmelsen i;
- dommeren ingen mulighed har for ad rettens vej at kunne anfægte afgørelsen om en sådan udpegelse efter kravene, der er beskrevet i præmis 118 i dommen i sag C-487/18 [C-487/19] W.Ż.;
- kendelsen fra førstepræsidenten for den øverste domstol om overførsel af dommerne til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling, og kendelsen fra formanden, der leder den civilretlige afdeling ved den øverste domstol om tildeling af specifikke sager, blev udstedt i forhold til personer, der var udnævnt til at varetage dommerstillinger i den øverste domstol under samme omstændigheder, som i sag C-487/18 [C-487/19] W.Ż., og set i lyset af den eksisterende retspraksis, er retssager, hvor sådanne personer deltager, enten ugyldige eller krænker partens ret til en retfærdig rettergang i henhold til EMRK's artikel 6;
- udpegelse af en dommer, uden den pågældendes samtykke, til at deltage i pådømmelsen, for en bestemt periode i en anden afdeling ved den øverste domstol end den, hvori dommeren sædvanligvis indgår, og hvor en samtidig opretholdelse af pligten til at deltage i pådømmelsen i dommerens sædvanlige afdeling, ikke har noget retligt grundlag i national lovgivning;
- udpegelse af en dommer, uden den pågældendes samtykke, til at deltage i pådømmelsen, for en bestemt periode i en anden afdeling ved den øverste domstol end den, hvor dommeren sædvanligvis indgår [,] fører til en overtrædelse af artikel 6b, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299 af 2003)?

2. Uanset besvarelsen af det første spørgsmål, skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU fortolkes således, at en domstol med en sammensætning, der er oprettet ved kendelse fra førstepresidenten for den øverste domstol om udpegelsen af dommerne til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling i den øverste domstol, og kendelse fra formanden, der leder den civile afdeling ved den øverste domstol om tildeling af specifikke sager til personer, der er udnævnt til at varetage dommerstillinger i den øverste domstol under samme omstændigheder, som i sag C-487/18 [C-487/19] W.Z., ikke er en domstol, der er »oprettet ved lov«, når det af retspraksis følger, at retssager, hvor der deltager personer, der er udnævnt på denne måde, er ugyldige eller krænker partens ret til en retfærdig rettergang i henhold til EMRK's artikel 6?

3. Hvis det første spørgsmål skal besvares bekræftende, eller svaret på det andet spørgsmål er, at den således sammensatte ret ikke er en domstol, der forudgående er »oprettet ved lov« – skal artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og princippet om EU-rettens forrang da fortolkes således, at dommere, der er udpeget til en ret, som er sammensat på den måde, der er beskrevet i det første og det andet spørgsmål, kan nægte at deltage i pådømmelsen af en sag, der er tildelt til dem, herunder at afsige dom, med den begrundelse, at kendelserne om dommernes udpegelse til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling ved den øverste domstol og om tildeling af konkrete sager er en nullitet, eller skal dommerne afsige en dom, hvorefter det overlades til parterne at beslutte, om dommen skal anfægtes, da der er sket en krænkelse af partens ret til at få sagen behandlet ved en domstol, der opfylder kravene i artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder?

Anførte EU-retlige bestemmelser

Artikel 19, stk. 1, TEU, artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder.

Domstolens dom af 6. oktober 2021, W.Ż, [(Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych ved Sąd Najwyższy (øverste domstols afdeling for ekstraordinær prøvelse og offentlige sager) – Udnævnelse], C-487/19, EU:C:2021:798.

Anførte nationale retsfor skrifter

Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Republikken Polens forfatning): artikel 45 og artikel 183

Ustawa z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (lov om den øverste domstol af 8.12.2017, konsolideret udgave), Dz.U. af 2021, pos. 1904 som ændret: artikel 1, artikel 3, artikel 15, artikel 17, artikel 29, artikel 30, artikel 31, artikel 35, artikel 82

Ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27.7.2001 om de almindelige domstoles organisation), konsolideret udgave: Dz. U. af 2023, pos. 217: artikel 22a

Ustawa z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeks pracy (arbejdsloven af 26.6.1974): artikel 140

Ustawa z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (den civile retsplejelov): artikel 398²⁰

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i hovedsagen

- 1 Sąd Apelacyjny w Katowicach (appeldomstolen i Katowice) forkastede ved dom afsagt den 4. december 2019 appellen fra G.T. til prøvelse af dommen af 22. januar 2019 afsagt af Sąd Okręgowy w Katowicach (regionaldomstolen i Katowice), hvorved søgsmålet mod Huta [...] S.A. i R om fritagelse for sikkerhedsstillelse og tvangsfuldbyrdelse af inddrivelse af aktier erhvervet af indehaveren Huta [...] S.A. i R blev afvist. Der blev af sagsøgerens advokat iværksat en kassationsanke til prøvelse af dommen fra appeldomstolen i Katowice, der anfægtede dommen i sin helhed og gjorde derved gældende, at visse bestemmelser i den civile lovbog blev overtrådt på grund af anvendelse af en forkert fortolkning.
- 2 Ved afgørelse af 3. november 2020 tog Sąd Najwyższy (øverste domstol) kassationsanken under behandling. Efter kendelse af 14. december 2020 fra præsidenten for Sąd Najwyższy med ansvar for Izba Cywilna (den civile retlige afdeling ved den øverste domstol) (herefter »formanden for den civile retlige afdeling«), blev pådømmelsen kassationsanken henvist til dommer Karol Weitz og endeligt registreret under sagsnummeret II CSKP 501/22.
- 3 Ved kendelse fra førstepræsidenten for den øverste domstol (herefter »førstepræsidenten«) nr. 25/2023 af 15. februar 2023 blev dommer Bohdan Bieńek udpeget til at deltage i pådømmelsen i den civile retlige afdeling ved den øverste domstol for en bestemt periode fra den 1. april 2023 til 30. juni 2023, samtidig med at reglerne for fordeling af sager blev fastsat for hver måned i udpegningsperioden. På grundlag af denne kendelse fordelte en dommer ved den øverste domstol, der handlede på vegne af formanden for den civile retlige afdeling ved den øverste domstol, sagen II CSKP 501/22 til behandling af dommeren ved den øverste domstol, Bohdan Bieńek. Datoen for det lukkede retsmøde blev, efter kendelse fra formanden for 2. afdeling, derefter fastsat til den 3. april 2023. Den øverste domstols afdeling, som den dag var sat for at behandle den civile sag II CSKP 501/22 var sammensat af to dommere fra Izba Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego (afdelingen for arbejds- og socialsikringsager ved den øverste domstol) (herefter »arbejds- og socialsikringsagers afdeling«) og som formand for mødet, en dommer, der sædvanligvis dømmer i den civile retlige

afdeling ved den øverste domstol (herefter »den civile retlige afdeling«). Det andet medlem af afdelingen, der sædvanligvis indgik i afdelingen for arbejds- og socialsikringsager, blev udpeget til at deltage i pådømmelsen på samme måde som den refererende dommer.

Kort fremstilling for begrundelsen for forelæggelsen

- 4 Sąd Najwyższy (øverste domstol) har i en sammensætning af tre personer rejst tvivl om fortolkning af EU-retten, især om den forelæggende ret, som er sat med dommere ved kendelserne fra førstepræsidenten for den øverste domstol og fra formanden for den øverste domstols civile retlige afdeling, opfylder kriterierne for en domstol, som blev fastlagt i dommen af 6. oktober 2021, W.Ż., [(Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych ved Sąd Najwyższy (øverste domstols afdeling for ekstraordinær prøvelse og offentlige sager) – Udnævnelse, C-487/19, EU:C:2021:798] og denne tvivl skyldes følgende:
 - 5 For det første blev de dommere, der var blevet udpeget til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling i den øverste domstol, frataget retten til adgang til et effektivt retsmiddel;
 - 6 For det andet skete udpegningen af dommerne uden samtykke fra de forflyttede dommere, hvilket tilsidesætter princippet om dommers uafsættelighed og uafhængighed og griber ind i retten til en retfærdig rettergang og påvirker derved princippet om effektiv retsbeskyttelse.
 - 7 For det tredje befinder de personer, som de pågældende kendelser er udstedt til, sig i samme situation som i sagerne beskrevet i sag C-487/19, da disse tiltrådte deres stillinger i åbenlys modstrid med de grundlæggende regler om udnævnelse af dommere ved den øverste domstol, hvilket udgør en integrerende del af retssystemets indretning og funktion
 - 8 Den forelæggende ret overvejer endvidere, om de dommere, der er blevet udpeget til at deltage i pådømmelsen, kan undlade at efterkomme disse kendelser, taget de påpegede overtrædelser i betragtning.
 - 9 I national ret (artikel 35, stk. 3, i lov af 8. december 2017 om den øverste domstol, herefter »loven om den øverste domstol«) er der en bestemmelse, der giver førstepræsidenten for den øverste domstol mulighed for at udpege en dommer til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling. Denne bestemmelse tillader dog kun en sådan udpegning af en dommer (uden dennes samtykke) til at deltage i pådømmelsen i en konkret sag, hvilket er specificeret i kendelsen fra førstepræsidenten for den øverste domstol. Dette kan være tilfældet, når sagens genstand falder inden for to afdelinger i den øverste domstols kompetence; eller når det på grund af, at alle andre dommere i en given afdeling er udelukket fra at deltage i pådømmelsen, er nødvendigt, at sagen behandles af dommere fra en anden afdeling ved den øverste domstol. En anden mulighed i henhold til artikel 35, stk. 3, i loven om den øverste domstol, er udpegning af en dommer til at

deltage i pådømmelsen for et bestemt tidsrum i en anden afdeling i den øverste domstol, men i det tilfælde bør dommeren kun dømme i denne »nye« afdeling, og ikke være forpligtet til at deltage i pådømmelsen i både den nye og den oprindelige afdeling i den øverste domstol med en større arbejdsbyrde. Indholdet af artikel 35. stk. 3, i loven om den øverste domstol modsætter sig en sådan hybridkonstruktion.

- 10 En udpegning af en dommer til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling, uden at tage hensyn til en dommers kompetence til at deltage i pådømmelsen visse sagstyper, tilsidesætter retten til effektiv retsbeskyttelse og til en retfærdig rettergang. En forudsætning for opfyldelsen af begge disse rettigheder er, at dommeren har viden og erfaring, hvilket garanterer en korrekt behandling af sagen. Denne betingelse har særlig betydning i sager for den øverste domstol, hvis afgørelser derefter udgør præjudikater for afgørelser fra lavere instanser. I henhold til artikel 3 i loven om den øverste domstol, skal der, efter det materielle kriterium, ske en opdeling af den øverste domstol i afdeling. Kandidater til dommerstillinger ved den øverste domstol søger også de stillinger, der er i overensstemmelse med deres specialer. Derfor bør dommere med viden og faglig erfaring svarende til en given afdelings kompetence henvises til at gøre tjeneste i de specifikke afdelinger. Sagerne behandles i den rækkefølge, som de modtages, og ikke når en given dommer eller dommerpanelet har besluttet, at sagen er tilstrækkeligt oplyst til at kunne blive afgjort. Det er nødvendigt, når der mangler et omfattende apparat til støtte for dommere, med et indgående kendskab til de retsområder, som dommerne sædvanligvis dommer inden for. Det er først i tilfælde af, at retten modtager atypiske sager i en kompleks sammensætning, at det er muligt at forberede sagen helt til afgørelse.
- 11 Samtidig fik de dommere, der var udpeget til at deltage i pådømmelsen i den foreliggende sag, ingen retsbeskyttelse. Af fortolkning af artikel 35, stk. 3, i loven om den øverste domstol fremgår, at lovgiver har undladt at overholde forpligtelsen til at opretholde EU-standarden fastsat i dommen af 6. oktober 2021, W.Ż., [(Izba Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych ved Sąd Najwyższy (øverste domstols afdeling for ekstraordinær prøvelse og offentlige sager) – Udnævnelse], C-487/19, EU:C:2021:798 (præmis 118 i dommens konklusion)], i forhold til dommere ved de almindelige domstole. Domstolens indgriben er derfor nødvendig for at afgøre, om sådanne handlinger krænker princippet om dommernes uafsættelighed og uafhængighed, når kendelsen fra førstepræsidenten for den øverste domstol om forflyttelse af dommere til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling ved den øverste domstol, samtidig med, at dommernes arbejdsbyrde i den oprindelige afdeling ikke ændres, ikke kan undergives domstolsprøvelse. Ifølge den forelæggende ret er artikel 19, stk. 1, TEU og artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder, som forpligter medlemsstaterne til at sørge for retsmidler, der er nødvendige for at sikre, at individers rettigheder og friheder respekteres på områder, der er omfattet af EU-retten, af universel karakter, og dommere ved den øverste domstol er ikke udelukket fra at være omfattet af anvendelsesområdet.

- 12 Førstepræsidentens for den øverste domstol har imidlertid udtrykt sin holdning, som er fremlagt på mødet i Krajowa Rada Sądownictwa (det nationale domstolsråd) den 17. marts 2023, hvorefter en dommer, der er udpeget til at deltage i pådømmelsen i henhold til artikel 35, stk. 3, i loven om den øverste domstol, ikke har ret til appel. Førstepræsidenten for den øverste domstol mener, at artikel 35, stk. 3, i loven om den øverste domstol er udtømmende og ikke tillader anvendelse af bestemmelserne i ustawa z dnia 27 lipca 2001 r. - Prawo o ustroju sądów powszechnych (lov af 27.7.2001 om de almindelige domstoles organisation)
- 13 For fuldstændighedens skyld har den øverste domstol bemærket, at Krajowa Rada Sądownictwa (domstolsrådet) tillader en tilsvarende mulighed for at kontrollere kendelsen fra førstepræsidenten for den øverste domstol om udpegningen af dommere til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling. Ifølge Domstolens praksis er domstolsrådet imidlertid en enhed, der er afhængig af de politiske myndigheder i landet [dom af 19.11.2019, A.K. m.fl. (Uafhængighed af den øverste domstols disciplinærafdeling) C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982; dom af 2.3.2021, A.B. m.fl. (Udnævnelse af dommere ved den øverste domstol - Appel), C-824/18, EU:C:2021:153], og har desuden ikke status som en domstol.
- 14 Den forelæggende ret er heller ikke i stand i den foreliggende sag at udnytte muligheden for at vurdere forfatningsmæssigheden af artikel 35, stk. 3, i loven om den øverste domstol, fordi den forfatningsmæssige kontrol ikke fungerer [Domstolens dom af 19.11.2019, A.K. m.fl. (Uafhængighed af den øverste domstols disciplinærafdeling), C-585/18, C-624/18 og C-625/18, EU:C:2019:982, præmis 33 og 34], den øverste domstols dom af 5.12.2019, III PO 7/18/7; EMD's dom af 7.5.2021, sag - 4907/18, Xero Flor Sp. Zoo. mod Polen]
- 15 Et særskilt spørgsmål er, om kendelsen fra førstepræsidenten for den øverste domstol om udpegning af en dommer til at deltage i pådømmelsen i den civile retlige afdeling ved den øverste domstol er i strid med garantimekanismen fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2003/88/EF af 4. november 2003 om visse aspekter i forbindelse med tilrettelæggelse af arbejdstiden (EUT L 299, s. 9). Domstolen har endnu ikke udtalt sig herom, selv om de første præjudicielle spørgsmål vedrørende reglerne for arbejdstid for dommere, allerede er blevet rejst (jf. sag C-41/23).
- 16 I den nationale lovgivning er arbejdstiden for en dommer ved den øverste domstol fastlagt ud fra omfanget af dennes opgaver (på samme måde som en dommer ved en almindelig domstol). I national ret bør man lægge mærke til den øverste domstols afgørelse af 8. april 2009, II PZP 2/09, hvor forskellen mellem opgavebaseret arbejdstid reguleret i arbejdsloven og dommeres arbejdstid fastlagt efter opgaveomfanget, blev påpeget. Det blev i afgørelsen understreget, at dommernes arbejdstidsregulering ikke overholdt direktivets bestemmelser, da der ikke var indført en ret til hvile, og i denne sammenhæng skal principperne i artikel 5 i arbejdsloven anvendes. I henhold til direktiv 88/2003 bør dommere også have

sikret minimumshvileperioder, og deres arbejdstid bør ikke overstige 48 timer om ugen i pådømmelsesperioden. Siden denne afgørelse har lovgiver ikke ændret reglerne for dommeres arbejdstid. For at anvende det opgavebaserede arbejdssystem for dommere (arbejdslovens artikel 140) korrekt, kan og bør det af arbejdsgiveren (her førstepræsidenten for den øverste domstol) vurderes, når dommere pålægges yderligere opgaver på et område uden for dommerens speciale, om de nye opgaver, som dommerne bliver pålagt, overhovedet kan udføres på samme tid som andre opgaver. Imidlertid havde dommerne i afdelingen for arbejds- og socialforsikringsager ved den øverste domstol allerede fået tildelt opgaver for den næste referenceperiode, og efter at være blevet udpeget til at deltage i pådømmelsen i den civile retlige afdeling ved den øverste domstol, har en sådan dommer én session mere end de dommere, der normalt dommer i denne afdeling (4 sessioner om måneden sammenlignet med 3 sessioner om måneden). Den faktiske indførsel af en ekstra session i den civile retlige afdeling ved den øverste domstol, uden at vurdere omstændighederne omkring arbejdstiden, bevirker, at der er sket en overtrædelse af de tilladte normer i direktiv 2003/88.

- 17 Den forelæggende ret har endvidere påpeget, at både førstepræsidenten for den øverste domstol og formanden for den civile retlige afdeling ved den øverste domstol, hvis kendelser har præget afdelingens sammensætning i den foreliggende sag, blev udnævnt til at varetage dommerstillinger ved den øverste domstol under de samme omstændigheder som i den sag, der lå til grund for dommen af 6. oktober 2021, *W.Ż. Izba Kontroli Nadzyczajnej i Spraw Publicznych ved Sąd Najwyższy* [(øverste domstols afdeling for ekstraordinær prøvelse og offentlige sager) – Udnævnelse], C-487/19, EU:C:2021:798. Den forelæggende ret har endvidere bemærket, at Sąd Najwyższy (den øverste domstol) (III CZP 43/22) den 23. september 2022 traf en afgørelse (sag III CZP 43/22) om at forelægge Domstolen et spørgsmål om, hvorvidt artikel 2 og artikel 6, stk. 1 og stk. 3, samt artikel 19, stk. 1, andet afsnit, i traktaten om Den Europæiske Union sammenholdt med artikel 47 i chartret om grundlæggende rettigheder og artikel 267 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde skal fortolkes således, at en retsakt, der afgør rettens sammensætning, såsom en kendelse fra førstepræsidenten for den øverste domstol, ikke har nogen retsvirkninger, hvis sammensætningen af den ret, der er oprettet på denne måde, ikke er en uafhængig og upartisk domstol, der tidligere er oprettet ved lov i EU-rettens forstand, navnlig på grund af: [a)] At der i dens kollegiale sammensætning deltager personer, der er udpeget som dommere ved den øverste domstol på en måde, der åbenbart er i strid med bestemmelserne i national lovgivning om udnævnelse af dommere, hvilket er fastslået i en endelig afgørelse fra den øverste domstol, hvor disse personer udgør flertallet af rettens sammensætning; b) førstepræsidenten for den øverste domstols fastsættelse af rettens sammensætning på den ovenfor angivne måde om udnævnelse til stillingen som dommer ved den øverste domstol under de samme omstændigheder og i strid med reglerne om udnævnelse af en dommer ved den øverste domstol til stilling som præsident for den øverste domstol. Ifølge oplysningerne på tidspunktet for den forelæggende rets afgørelse om at forelægge de præjudicielle spørgsmål i den foreliggende sag for Domstolen, er denne anmodning endnu ikke blevet indleveret til Domstolen.

- 18 Under henvisning til begrundelsen for det førnævnte præjudicielle spørgsmål, der ikke er blevet forelagt, påpeger den forelæggende ret den problematiske udvælgelse af førstepræsidenten ved den øverste domstol og formanden for den civile afdeling ved den øverste domstol.
- 19 I henhold til artikel 15 i loven om den øverste domstol, foretages udvælgelsen af kandidater til posten som præsident for den øverste domstol af plenarforsamlingen i den pågældende afdeling (herefter »forsamlingen«). Forsamlingen er et organ under den øverste domstol og består af alle de dommere, der udgør afdelingen. Den 29. juni 2021 mødtes forsamlingen af dommere ved den civile afdeling ved den øverste domstol for at udvælge kandidater til stillingen som formand for den civile afdeling, og vedtog, med et flertal af stemmer, en beslutning om at udsætte mødet til efter afslutningen på den verserende sag anlagt for Domstolen af Europa-Kommissionen mod Polen (C-791/19) og de præjudicielle sager C-487/19 og C-508/19. Når embedsperioden for formanden for den civile afdeling ved den øverste domstol udløb den 31. august 2021, betroede præsidenten for Republikken Polen ham ledelsen af den civile afdeling ved den øverste domstol. På denne måde blev førstepræsidenten for den øverste domstol og formanden for den civile afdeling ved den øverste domstols funktion faktisk kombineret, hvilket ikke er fastsat i loven om den øverste domstol. Artikel 13a, sammenholdt med artikel 15, i loven om den øverste domstol, der tillægger Republikken Polens præsident beføjelse til at overlade udførelsen af opgaver til førstepræsidenten ved den øverste domstol, udgør en overtrædelse af det forfatningsmæssige princip om adskillelse og uafhængighed af den dømmende magt og den udøvende magt (artikel 173 i Republikken Polens forfatning). Bestemmelserne i forfatningen, der regulerer omfanget af Republikken Polens præsidents kompetencer, giver ikke Republikken Polens præsident, som en del af den udøvende magt, beføjelser til selvstændigt at beslutte at uddelegere visse opgaver til dommere, hvilket tillader dem at udøve den øverste domstols organers beføjelser.
- 20 På trods af protesten fra flertallet af medlemmerne af forsamlingen den 7. september 2021, indkaldte førstepræsidenten for den øverste domstol, som var udnævnt af Republikken Polens præsident, til forsamling med formålet om at udvælge kandidater til stillingen som formand for den civile afdeling ved den øverste domstol. Der blev ikke holdt afstemning om forslaget om at udsætte forsamlingen. De dommere, der blev udnævnt til at varetage stillinger som dommere ved den øverste domstol inden 2018, nægtede at deltage i drøftelserne, hvorfor der manglede beslutningsdygtighed, da der kun deltog nyudnævnte dommere i valget af kandidater til at varetage stillingen som formand for den civile afdeling ved den øverste domstol. Manglen på beslutningsdygtighed blev afhjulpet ved, at førstepræsidenten for den øverste domstol flyttede to personer, der tidligere var udpeget til at varetage dommerstillinger i afdelingen for ekstraordinær prøvelse og offentlige sager ved den øverste domstol, og en person, der tidligere var udpeget til den disciplinære afdeling, til at deltage i pådømmelsen i den civile afdeling.

- 21 Udvalgelse af kandidater til stillingen som formand for den civile retlige afdeling ved den øverste domstol skete derfor med et flertal af dommere imod, hvorfor sammensætningen af den civile retlige afdeling ved den øverste domstol er sket i strid med reglerne om forsamlingens funktion, hvilket er et organ under den øverste domstol.
- 22 Spørgsmålet er derfor, om en kendelse om udpegning af dommere til at deltage i pådømmelsen i en anden afdeling ved den øverste domstol og et valg af konkrete civile sager, som de udpegede dommere normalt ikke bedømmer, og hvor deres kompetencer som dommere i denne sammenhæng ikke er kontrolleret og som er foretaget af personer med en status, som er identisk med den som i sag i C-487/19, og som også er udvalgt i en mangelfuld procedure, efter princippet om respekt for kravet om dommers uafsættelighed og uafhængighed i EU-retten, i sidste ende fører til, at sammensætningen af retten er i strid med parternes ret til et effektivt retsmiddel, hvilket ikke kun skyldes personalesammensætningen af retten, men også en række handlinger af materiel og teknisk karakter (udstedelse af kendelser: om udpegning af en sag til afgørelse, ændring af den refererende dommer, nedsættelse af et panel til behandling af sagen).
- 23 Ifølge den forelæggende ret er det nødvendigt at foretage en fortolkning af EU-retten (artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 47 i chartret) i forhold til, om dommere, der er udpeget til et dømmende panel, på grund af princippet om EU-rettens forrang, Domstolens og EMD's praksis, kan afslå at påtage sig og at udføre handlinger i de sager, der er tildelt dem, og om afgørelserne, der forpligtede dem til, uden deres samtykke, til at arbejde i en anden afdeling ved den øverste domstol, kan betragtes som en nullitet,; eller om de, på trods af de rejste mangler og overtrædelser af grundlæggende rettigheder, bør fortsætte med at træffe afgørelser, og de facto overlade beslutningen om at anfægte en sådan dom, som er afsagt af en domstol, der er oprettet i strid med artikel 19, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 47 i chartret og de grundlæggende rettigheder til andre.